

דברים לזכרו של טל קירזנר שנאמרו בלווייתו על ידי גד קורן

לאימא ליזה, לסבתה ולמרינה – אחותו של טל - ומשפחתה,

פטירתו של טל בגיל כה צעיר היא מכה קשה מנשוא למשפחתו, לחבריו ולכל מי שהכיר אותו. אין לי מילים להביע את הצער הרב שכולנו חשים בעקבות האסון הזה של מותו ללא עת. ביחוד קשה הדבר למשפחתו של טל, ששכלה גם את אביו לפני מספר שנים, גם כן ללא עת. טל היה רק בן 29 במותו, וכולנו נצטרך להתמודד עם האבדה הקשה הזו בימים הבאים.

טל היה סטודנט שלי. הוא סיים את התואר השני שלו בהצלחה, ונפטר באמצע עבודת הדוקטורט שלו בהנחייתי. בהיותו מעט ביישן, הוא שלח את גיל לבדוק אם אהיה מוכן להיות המנחה לעבודת המוסמך שלו. אמרתי לגיל שישלח אותו אלי, נדבר וניראה. אחרי השיחה שלי עם טל, ובהמשך, בעבודתו במעבדה, היה לי ברור שטל הוא סטודנט מבריק, בעל תפיסה מהירה, ויכולות מעולות. ברור שקיבלתי אותו בשמחה ללימודי התואר, ואני יכול לומר היום שהוא היה הסטודנט הטוב ביותר שהיה לי מבין כעשרים סטודנטים שסיימו תארים בפיסיקה בהנחייתי. במיוחד בלטה אצל טל היוזמה והעצמאות שלו, והביקורתיות שבה הוא ראה את הדברים. לקראת התואר השלישי שלו, שלא כמו עם סטודנטים אחרים שלי, נתתי לו חופש מוחלט לבחור את נושא עבודת המחקר וגיבוש הניסויים הנחוצים לביצועה. לקח לו מספר חודשים, הוא קרא ספרות בהיקף מרשים, וגיבש תכנית מצוינת. הוא עמל על ביצועה בשנה האחרונה עד שיום אחד הוא הודיע לי שהוא חולה, "במחלה רצינית" הוא אמר לי (אני מצטט), כנראה סרטן. למרות המחלה, טל הצליח לסכם את העבודה שעשה עד אז כ"שלד" של מאמר, שאחרי שהוספתי לו תמצית, הקדמה וסיכום הוא כמעט מוכן לפרסום. נותרה עוד נקודה אחת חסרה על אחד הגרפים, ולכן הצעתי לטל לפני כחודש שאני אשלים את הכנת הדגמים והמדידות הקשורות באותה הנקודה. ומה טל ענה לי? ואני שוב מצטט: "שום דבר לא בוער, אני אשלים את מה שנחוץ". שמחתי לראות שלמרות כאבי הראש והחולשה שהיו לו כבר אז, הוא מרגיש מספיק בטוח בהחלטתו ובחזרתו לעבודה. אבל אחרי כן רק חלה החמרה במצבו, וכוח הרצון כבר לא היה מספיק כדי להחזירו למשפחתו ואילינו בריא ושלם.

ולסיכום אומר שטל היה סטודנט מוכשר בצורה בלתי רגילה, השיחות המדעיות שלי אתו היו כמו עם קולגה מהסגל האקדמי ולא כמו עם סטודנט רגיל. מאד הערכתי את טל וצפיתי לו עתיד אקדמי מזהיר אם היה בוחר באקדמיה. יש לי רק זיכרונות טובים ממנו.

וכמה מילים אישיות לסיים. לאחרונה ליוויתי למנוחות שני אנשים קרובים לי במיוחד. האחד פרופסור אורי אופנהיים שמת בגיל 87 לפני כחודשיים, ועתה את טל שמת בגיל 29. למרות שקשה להשלים עם המוות בכל מקרה, הרי שההבדל בין שני המקרים חד כתער. אורי הקים משפחה, נולדו לו בנים ונכדים, הוא השלים קריירה מקצועית, פרש לגמלאות, ומת בשיבה טובה. טל לעומת זאת היה רק בתחילת הדרך ולא חווה דבר מכל אלה. מותו המוקדם כל כך, קורע את הלב, והאבדה גדולה, גדולה מנשוא.

יהי זכרו ברוך.